

re har det jo så vist sig ikke at være rigtigt, situationen blev tværtimod værre og værre.

I Socialdemokratiet glæder vi os meget over, at regeringen nu har erkendt, at arbejdsløsheden er et kæmpe problem. Det tog ikke bare lang tid, det tog alt for lang tid. Til gengæld er vi ikke imponerede over den løsningsmodel, regeringen har lagt frem, det, man kalder forårspakken, og som andre kalder hovsapakken.

Finansministeren brænder milliarder af kroner af på en forbrugsfest til de højestlønnede, hvor vi i stedet kunne have satset på målrettede investeringer i job, i forskning, folkeskole og uddannelse, en indsats, som vi ved vil kunne give mange flere job end regeringens model, en vej, som ville kunne fremtidssikre danske arbejdspladser.

Regeringens egne tal siger, at hovsaplanen kun vil give ca. 6.000 nye job i 2004, og selv det tal er meget usikkert. I alt bruger regeringen ca. 9,5 mia. kr. på at skaffe 6.000 job; det svarer til ca. 1,5 mio. kr. pr. styk. Aldrig i danmarkshistorien har en regering fået så lidt ud af at bruge så meget. Her kan man virkelig tale om det forsumte forår.

Forklaringen er jo desværre, at regeringen har inviteret til en forbrugsfest for den halvdel af befolkningen, som tjener mest, en forbrugsfest, som med sikkerhed vil sende mange penge ud af landet frem for at skabe job og bedre uddannelse og forskning herhjemme.

Vi har at gøre med en finansminister, som hellere vil brænde pengene af på dyre udenlandske biler frem for uddannelse og på golfrejser frem for forskningskøb. Samtidig sendes regningen fra festen videre til de lavtlønnede, pensionisterne, de arbejdsløse og vores børn og børnebørn. Det synes vi ikke er retfærdigt, og det synes vi heller ikke er klogt.

Kl. 12.15

I Socialdemokratiet vil vi en anden vej, vi vil ikke solde pengene op, men derimod investere massivt i vores folkeskoler, uddannelser og forskning, så vi sikrer gode danske job og velfærd i fremtiden.

Vi har derfor foreslået at fremrykke offentlige investeringer for 7 mia. kr. og investere 2,6 mia. kr. i skole og uddannelse. Vi vil sætte ledige bygningshåndværkere til at bygge bedre skoler, flere boliger og lave mere byfornyelse, så vi kan få skabt 15.000 job her og nu. Vi ved, at det virker, for vi har prøvet det før, dengang vi sidst knækkede arbejdsløsheden. Nu gælder det om, at vi kommer i gang.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Da jeg så, at Venstre og De Konservative havde anmeldt det her forslag til aktuel debat, tænkte jeg, at det da egentlig ville blive lidt kedeligt. Altså hvorfor skal vi dog komme ned i salen og have en times debat om noget, alle jo må synes er godt, alle må synes er positivt? Nu har vi herinde fået råbt og skreget ørerne fulde af, at nu må der da ske noget, vi må da gøre noget, vi må da tage nogle initiativer til at nedbringe arbejdsløsheden, for det er jo en virkelig håbløs situation for mange, at de er blevet kastet ud i arbejdsløshed. Derfor må der da være nogen, der gør noget.

Så jeg tænkte egentlig forud for denne her debat, at nu skulle vi ned i salen og have sådan en times klappen hinanden på skuldrene, for hvor er det dog godt, der nu sker noget – men nej.

O.k., det er jo selvfølgelig ikke for ingenting, at vi har et Folketing, hvor debatten virkelig kan boltre sig, og hvor man virkelig kan vende fuldstændig om, få tingene vendt fuldstændig på hovedet.

Det, der er en forårspakke, som bør glæde, bliver så til en hovsapakke og til det forsømte forår. Hvorfor? Jo, fordi kritikken bygger på, at det er ganske utrolig håbløst at give folk ret til at bestemme over egne penge. Altså den der ideologiske forskel, der er mellem, at det dog var meget bedre, at vi skrabe alle pengene ind og så bestemte, hvad folks penge skulle bruges til.

Det er da rigtigt, at man måske kunne måle, at man kunne få mere beskæftigelsesfremgang ud af at ansætte alle i den offentlige sektor. Men sagen er jo, at det ikke er et mål i sig selv at ansætte alle i den offentlige sektor. Det, der er et mål, er selvfølgelig at få en vækst i gang i det danske samfund, så ganske almindelige mennesker får ordentlige job i den private sektor, som i virkeligheden skaber en større lagkage, vi kan fordele af.

Derfor kan man jo sige, at der er noget ideologisk brydning i det her, hvor det selvfølgelig handler om, hvorvidt det offentlige bare skal beskæftige folk for at beskæftige dem. Eller handler det om at få et opsving i gang, der gør, at folk i vores landsbyer og vores andre byer rundtomkring i landet får rigtige job i virksomheder, der producerer?

Det er det sidste, der er vigtigt og afgørende for, at det, man gør, også har en god fremtid, altså at det ikke er noget, der gør, at man om et halvt år skal mødes for i virkeligheden at lave